

geheime regentes van Frankrijk te verheerlijken.

Kenmerken voor den kunstgeest van Parijs zijn de onvermoeide, warme pogingen, het door den oorlog in benarde omstandigheden geraakte schilders- en beeldhouwersgilde te helpen, welks ledental in de tienduizenden loopt, leden wier gezinnen dikwijls barren nood lijden. Niet alleen heeft men ten behoeve van het ondersteuningsdoel groote tentoonstellingen ingericht, inzonderheid die van de nieuw opgerichte „Kunstenaarshulp” in de kunstzalen Malesherbes, die van de „gemobiliseerde artisten” bij Bernheim Jr, en die van de „groote massa” in den kunsthandel „Beaux Arts”, waarmee de leerlingen van de Kunstacademie gaarne worden aangeduid. Niet alleen wedijveren de kunsthandels om hun ruimten vrijwillig ter beschikking te stellen en namen instanties van hoog aanzien: de President van de Republiek, de Stad Parijs, de Academie, het patronaat der tentoonstellingen op zich. — Belangrijk was

Konstantin Rimsky, Ecce Homo, Houtskoolteekening

in de eerste plaats, dat beroemdheden en gevestigde reputaties direct deelnamen en zoo aan deze ondernemingen grootheid van stijl verleenden.

In voornamen vorm openbaarde zich de gedachte van collegiale bereidwilligheid, daar de dragers van de bekendste namen, belangrijke werken van hun hand ten verkoop voor het algemeen afstonden. Zoo deden Utrillo en Segonzac, Bonnard en Marquet, Ceria en Marie Laurencin, de oude kampioenen Maximilien Luce en Maurice Denis, Othon Friesz en Henry de Waroquier en Charles Despiau, die tegenwoordig naast Maillol de leidende Fransche beeldhouwer is. Interessant is het verrassend aantal voortreffelijk geslaagde aquarellen, teekeningen en schetsen met motieven van het front of de buitenaf gelegen stellingen en kwartieren, dezen keer veel artistieker van opzet en houding dan de gelijksoortige werken uit den vorigen oorlog, die meestal in het illustratieve bleven steken. In het bijzonder trekt

hier onder de jongeren de schilder Yves Brayer de aandacht, die in ernstige, levenskrachtige tafereelen van het soldatenleven buiten vertelt. Brayer heeft overigens ook als portretschilder opzien gebaard en is met een gelukkigen treffer, een origineele beeltenis van Georges Huisman, den veelgenoemden directeur-generaal van de Schoone kunsten in het Fransche Ministerie van onderwijs, in de voorste rijen gekomen.

Daar vele kunsthandels toch nog zwijgen, zenden verscheidene